

τυρούσε στοχασμό κανένα!... Ήρεμα κοίταζε τους χαροκόπους, διακριτικά σβύνοντας το χαμογέλιό του, περιγελαστικό, πότε-πότε διάβαινε από το χλωμό του σφιγμένο στόμα.

III

Φωνές και βουϊτό και γέλια αντηχούσανε στη σάλα.

Το ξεφάντωμα έφτανε στο κατακόρυφο! "Αντρες και γυναίκες μεθυσμένοι κραιπαλούσανε.

Κ' είχε αποκάμει η Χορά να κερνά κ' η Ήδονη κορμιά να κουράζει κ' οι Πόθοι άνίκανοι ήσαν πιά κι αυτοί να δυναμώνουν τα χαλαρωμένα ιεθρα!

Και παρουσιάστηκε η ψυχή μου στο Μεγάλο της Κολοσμένο, σκεπασμένη τους αέπια πέπλους» και τους άντικρυσ περιφρονητικά κι αυθάδικα!

Σκλάβια του λευτερωμένη, θα χόρευε τώρα μπροστά του τον παράφορο χορό της Ήδονης! Νικήτρα του θα τον περιπαίξε, ρήχροντάς του ένα ένα τους πέπλους της στα πόδια του! Τα νιάτα της δε θα καταλυούτανε πιά ανώφελα στην άγκυλιά του την παγωμένη... Το Κάστρο το άπάτητο κουρσεύτηκε κ' η Δεομάτσησα έφυγε και πάει πασίχαρη για της Ζωής τ' άμαρτωλά ξενήτσια και τα γλέντια!.

Και χόρευε, και χόρευε η ψυχή μου μεθυσμένη δ του χορού τη ζάλη και τις έπιθυμίες που ένυπνούσανε άίθιασσες στο ίμα της... κι δλοένα οι πέπλοι πέφτανε, και φαίνονταν σιγά-σιγά το πανώριό της το κορμί, δλο φρικιάση έρωτική και πόθους πύρινους!... Κ' έχόρευε, κ' έχόρευε η ψυχή μου μεθυσμένη, ως διου που η μουσική σα χάδι άπαλώτατο σιγά σιγά ξεφύχσε σ' έρωτικό άναστέναγμα... κ' έγιναν οι κινήσεις της άργες και κουρασμένες. Τα χέρια της δεν είχανε τη δύναμη να ρίξνε τον άστερνό τον πέπλο...

Στη σάλα φωνή δεν αντηχούσε πιά! Οι λάμπες είχανε σβύσει...

Κι διαν λιπόθυμη η ψυχή μου γύρευε κάποιον νάκουμπήσει, δ Πόνο: τη δέχτηκε στην άγκυλιά του, χ μογελώντας το Μεγάλο του είρωτικό χαμόγελο.

Κάστρο (της Κρήτης).

ΓΑΛΑΤΕΙΑ Σ. ΑΛΕΞΙΟΥ

φέρνει τα φορέματά της.

Θαρρείς άρχε πως γίνεται πιο κομψή σαν τα ράφει στο έξωτερικό: Νά σάς πώ, ποτέ μου δεν είχ' αυτή την άνηγία. Καστίζουε το διπλό και καμιά φορά, η που χάνονται δλοτέλα, η που λαβαίνει κανείς κάτι πράματα που δε βάζονται. Έγώ τόπυχα μιá φορά κ' από τότε έκαμα όρκο! Δε βρρίστε. Έδω βρρίσκουμαι και πάλι δε μένω εύχαριστημένη, κι απόξω θα βάλω φόρεμα να μ' άρέσει! Έπειτα, αυτά πάλι είναι γούστα "ίσως εκείνη να μένει εύχαριστημένη. Πρόστεισε χαμογελώντας εύγενικά, για να μην περσει στις άλλες η ιδέα πως θελει να κατηγορήσει αυτές που ραβούνε στο Παρίσι τις τουκλέτες τους.

Ένας κύριος με πλησίωσε και με ρώτησε γιατί δε μιλώ κ' έγώ. Κάποιος κυρίως, βλέποντας στο δρόμο, είπε ξέφρων: «Η κ Παρίση περνούσε τώρα από δω Τι όμορφη πύ είναι! (Η Μαίρη: και που πηγαίνει σήμερα και πως μπορεί και συλλογεται άλλο τίποτε χωρίς από την αύριανή μέρα!) Η έδω κυρία ξαναείπε πάλι: «Η καμμένη διαρκώς μένει μοναχή. Ο άντρας της δ ο λείπει. Έχει, λενε, πολλές υπεθέσεις στη Γερμανία.

- Παντα μοναχή, αλήθεια - είπε η Έλένη

ΓΡΑΦΕΣ ΛΙΓΟΛΟΓΕΣ*)

Δ'

ΠΟΛΗ, 20 του Μαγιοϋ 908

Το μεσημέρι έραγα στού Τοκκτιλάν με κάπιο φίλο μου. Πλάι μας τρώγανε δυό Βουργάροι άξιωματικά σταλμένοι: εδώ για υπάλληλοι τάχ κ της Βουργάρικης Έξαρχειας. Ο ένας άψηλός, άντρου λιακας, δ άλλος κοντούλης, με γιομάτος πονηριά. Τρώγοντας κουβεντιάζαμε. Λέω τού φίλου μου:

- Νιώθω ένκ βουργάρικο αυτί να μου γαρφα λάει το σβέρκο και μιλά σιγανώτερα.

- Μπα! μου άποκρίνεται γελώντας δ φίλος μου. Για το Γλωσσικό ζήτημα μιλάμε!

Και γυρίσαμε στο γλωσσικό ζήτημα κάπια κουβέντα μας σκετική με τα Μακεδονικά. Κι δ σβέρκος μου λευτερώθηκε από το ζυγό του βουργάρικου αυτιού.

Το δειλινό ξεπλωμένος στο κρεβάτι μου έβλεπα άντικρύ, πέρ' από τον Κεράτιο, να πλώνεται το άρχατο Βυζάντιο. Όρες τόβλεπα, το μελετούσα σα σε άνοιχτό βιβλίο και ποτέ δακρύιζα και ποτέ γιομίζα έλπίδες. Νά, και το Πατριαρχείο μας που ύψωνεται στο Φανάρι. Συμπάθα με, με δίχως ναν το θέλω, κεί που αναθυμιάουνα διάφορα ιστορικά γεγονότα βλέποντάς το, άνοιξα την άπαλάμη μου, όχι βέβαια για ναν το χαιρετήσω.

...Την Πολιτεία δυό λάμπες τη ρημάζουνε,

η λύσσα του κολόγερου, του δάσκαλου η μαγία.

"Ο,τι κακό έκαμε δ δάσκαλος, στο Γ. νος, έλλο τόσο, ίσως και μεγαλύτερο, έκαμε κι δ κολόγερος. Νά, λοιπόν κι άλλη μια φορα...

Ε'

Με ίδια μερομηνία

Και δεύτερη λιγδολογη σήμερα. Θά του πώ κατ' χαρακτήριστικό που είδα χτές κάτου, στο Γαλατά, και που είναι άρκετό να σε μπάσει στ' άδύτα της τρομοκρατίας που βασιλεύει δω.

Χαζεύαμε δυό τρεις φίλοι - είταν πάνου κάτου 5 η άρα - στο μεγάλο γιοφύρι, όντας βλέπουμε να περνάει, τρεβώντα, προς τη Σταμπουλ, κάπια κ

*) Η άρχή του στον αριθ. 341.

μαξα, Βιτώρια, πολυτελέστατη και κλειστή. Την πρόσεξα.

- Κάπιος του Παλατιού, μου λένε, θάναί μέσα...

- Κανένας πρίγκηπας...

- Και γιατί δεν τονε χαιρετάνε;

- Τι λές, χριστιανέ μου;

Και ξεκολούθησε δ ένας σιγαλόφωνος:

- Νά, έγώ γνωρίζω πολυκαλά το Διάδοχο, το Ρεσάτ Έφέντη, κι όμως αν άντικρύσω την άμαζά του στο δρόμο θάν το στρίψω στη στιγμή η θα καμωθώ πως σφουγγίζω τη μύτη μου. Νάν τονε χαιρετήσω δεν μπορώ "Α με δει κανένας σπιούνος, κ' είναι γιομάτοι οι δρόμοι απ' αυτές τις όχιές, ναν τονε χαιρετώ, θάν το άναφέρει άμέσως στο Γιλντιζ και τρέχα γύρευε! Νά μην τονε χαιρετήσω πάλι, σα ζόρικο το πράμα. Άδριο μεθαύριο θα γενεί Σουλτάνος και σαν Τούρκος πούναί θάν το θυμάται πως δεν τονε χαιρέτησα. "Ο,τι δεν πάθω από το Χαμίτ, θάν το πάθω από το Ρεσάτ... Δεν τους φασκελώνεις!... Ζωή τη λές κι αυτή;

Η καταστροφή εδώ, η σπιουνιά, βρρίσκεται στη δόξα της. Όλοι κατασκοπεύουν, άντρες, γυναίκες, παιδιά. Η άδερφή τον άδερφό, δ γιός τον πατέρα, η δούλα την κυρά - άκόμα και κοκότες, λέν, έχει σκαρπίσει το Γιλντιζ στα μεγάλα κέντρα για να κατασκοπεύουν τους έπισήμους Τουρκαλάδες! "Ο χαφτιές, δ κατασκοπος δηλ, δε θεωρείται άτιμωτικό έπάγγελμα: κάθε άλλο. Ένα έπάγγελμα κι αυτό, μια δημόσια θέση, σαν τις άλλες. Θυμάμαι πέρσι ένα δειλινό στην Πρίγκηπο. Μας φιλοξενούσε δ κ. Φ. στο παραδεσέιο ζοχικό του. "Υστερ' από το φαί, είχαμε κατεβεί κάτου στο άκροθαλάσσι, και ξεπλωμένοι στον ήσκιο, κάτου από τα δλοδρόσα τσάμια, κουβεντιάζαμε για χίλια δυό πράματα. Πλαί από το ζοχικό του κ. Φ. ύψωνότουνε μια βίλλα όνειρο.

- Καπιανός μεγιστάνας θάναί! είπα με θαυμασμό.

- Ναι, μου άποκριθήκανε, είναι του αρχισπιούνου του Γιλντιζ!

"Όσο φυσικά κι ε μου τόπανε, άνκτριχίκα.

- Κληή γειτονιά! είπα.

- Ναι, δεν είναι κακός άθρωπος!

Νάναί αρχικατάσκοπος του Γιλντιζ και να μην είναι κακός άθρωπος! Αυτά τα παράξενα μοναχά εδώ μπορείς ναν τάκούσεις!

κι όμως π τέ κανείς δε βεβήκαε να την κατηγορήσει στο παρκιμερό. Αλήθεια είναι τύπος άρετής η κ. Παρίση!

- Πολύ φίλη μου, παραπολύ φίλη μου, άπο κριθηκα με νευρική ζωρογητα που δε μπόρεσα να κρατήτω.

- Φοβηθήκατε μήπως κανείς τομύηται να της πετ κακό και βιαστήκατε να την έμποδισετε; με ρώτησε χαλογελώντας δ ίδιος κύριος, πολυ δικαιολογημένα.

Νά φοβηθώ; καθόλου! Δεν πιστεύω να βρεθει κανείς ίκανός να την κακολογήσει τη Μαίρη. (Κανείς άλλος από μένα δε θάχει ποτέ το δικαίωμα να την κακολογήσει τη Μαίρη, γιατί κανείς απ' δλους σας δεν ξέρει πως έγώ άδριο θα την έχω σπίτι μου με ε αν άντρα. Όλοι σας τη θαρρείτε πρόνιμη, γιατί δε μπερτε να ξερετε τί έχει στην ψυχή της, πως και σα: κανείς δε μπορεί να καταλαβει τί συλλογέστε. Φαντάζουμαι ποσο θάνοιγατε τα μάτια σας και ταύτια σας και τί ήδονή θα χυνόταν στα πρόσωπα σας, αν έγώ ήθελα τώρα να σας πώ κάπια λόγια. Η διαγωγή της Μαίρης είναι πρότυπο. Γιατί δεν ξέρετε τίποτε, το λέγε και κάνετε πως τη θαμάζετε αν όμως είτανε δλατ

να σας μιλήσω για αυτή, θα β έπαμε πως θα κανατε. Θά με περικυκλώνατε σαν τις μέλισσες και θα βουίζατε γύρω μου, να με ξαναρωτάτε αν ξέρω κι άλλα πράματα. Καμιά σας δε θα σιωπούσε και δε θάμενε εύγενικά κι άδιαφορη, γιατί εδώ από τη μια μεριά δείχνετε πως τη θαμάζετε, από την άλλη τη σιχαίνετε γιατί δεν της λείει κι αυτηνης ο κόσμος ό,τι λείει και για σας. Σας ξέρω, σας ξέρω. Μα έγώ όμως δε μιλώ, γιατί ε μιλούσα δε θα την κατηγορούσα πως έχει έρωμένο, έγώ! Θά σας φάναζα μόνο απελπισμένα με του θανάτου την άγωνία στην ψυχή μου: αλυτήν τη βλέπετε: Άδριο θάρεθι στο σπίτι μου! Της παραχώρησα το κρεβάτι μου και τον έρωμένο μου! Τον έρωμένο μου που άγαπώ και τρελλαίνουμαι για αυτόν. Μα σας δε θα με καταλαβρίνατε, θα με κοιτάζατε μόνο και θα έβλεπα στα μάτια σας όλη τη χυδαία βλακεία που σας χαρακτηρίζει σ' αυτά!)

Μά τί λένε τώρα; Φαίνονται δλες άποσορημένες: στη συζήτηση. Τα έπιπλα έμεναν κι άκουαν κι αυτά. Μια άροδίτη της Μήλου στο βάθος της, έσκυβε χαμογελαστή κι άκουε. Κάτι μικρό "Ερωτες δλόγουνοι που πάζανε γύρω σ ένα βαζο με τα ρόδα, είχανε διακόψει τα παιχνίδια τους και δεν

